

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **B.M.**

skazanego za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2026 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego B.M. o wznowienie
postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14 uznał B.M. za winnego dokonania przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 62 k.k. określił, że skazany powinien ją odbywać we zakładzie karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych w systemie terapeutycznym dla skazanych za przestępstwa popełnione w związku z

zaburzeniami preferencji seksualnych; orzekł również środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz środek zabezpieczający przewidziany w art. 93g § 3 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach sądowych.

Kasacja obrońcy B.M. została oddalona jako oczywiście bezzasadna postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt IV KK 194/16.

W sprawie skazanego B.M. składane były już wielokrotnie wnioski o wznowienie postępowania zarówno przez niego osobiście jak i przez obrońcę, które Sąd Najwyższy bądź oddalał (gdy składał je obrońca wyznaczony z urzędu), bądź odmawiał ich przyjęcia w oparciu o przepis art. 120 § 2 k.p.k. lub też poprzez uznanie ich oczywiście bezzasadności (zob. sprawy Sądu Najwyższego o sygn.: IV KO 1/16, IV KO 84/16, IV KO 3/17, IV KO 60/17, IV KO 33/18, IV KO 87/19, IV KO 60/20, IV KO 59/20 i IV KZ 46/20, IV KO 103/20, IV KO 134/20, IV KO 37/21, IV KO 108/21 i IV KZ 44/21, IV KO 168/21 i IV KZ 8/22, IV KO 86/22, IV KO 132/22, IV KO 59/23, IV KO 8/24, IV KO 28/24, IV KO 55/24, IV KO 107/24, IV KO 131/25).

Skazany B.M. w dniu 8 czerwca 2026 r. (data wpływu do SN) po raz kolejny wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 462/15, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14. Skazany, powołując się we wniosku na podstawy wznowieniowe określone w art. 540 § 1 pkt 2, zakwestionował sporządzone w sprawie opinie sądowo-psychiatryczne, jak również zastosowanie wobec niego środka zabezpieczającego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy odwołać się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Zaznaczyć jednocześnie należy, iż decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. postanowienie SN z dnia 9 lipca 2024 r., III KO 81/24).

Uwzględniając powyższe wskazać należy, że skazany we wniosku nie przedstawił takich okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. Skazany podniósł, że sąd skazując go za popełnienie czynu oparł się wyłącznie na opinii biegłych z Warszawy, która to opinia była wadliwa, stronnicza i na jej podstawie orzeczono pobyt w szpitalu psychiatrycznym, pomijając trzy inne, zgodne ze sobą opinie. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż kwestia sprzeczności w opinii biegłego Z.S. była przedmiotem rozważań sądu odwoławczego rozpoznającego apelację obrońcy oskarżonego. Sąd ten wskazał na str. 8 uzasadnienia, że ostateczna opinia biegłego Z.S. spełniała wszelkie warunki opinii pełnej, jasnej i pozbawionej wewnętrznych sprzeczności. Ponadto sąd odwoławczy w sposób szczegółowy odniósł się również do kwestii zasadności zastosowania wobec skazanego środka zabezpieczającego (str. 13 uzasadnienia), wskazując, że środek ten został zastosowany prawidłowo. Uznać zatem należy, że

powoływane przez skazanego argumenty nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Należy bowiem wskazać, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju "trzecią instancją", mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Jednocześnie podkreślić należy, że tożsame okoliczności były przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2025 r., sygn. akt IV KO 131/25, w którym odmówiono przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22). Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

Przytoczona przez skazanego argumentacja nie zawiera się w katalogu podstaw wymienionych w art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., a także nie sygnalizuje konieczności podjęcia działania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Uwzględniając powyższe wniosek skazanego o wznowienie postępowania, należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności rozpoznanie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu stało się bezprzedmiotowe.

[WB]

[a.ł.]

